

Kirje 2: Sarita, 15-vuotias yläkoululainen

3.4.1962

Tervehdys pikkuserkku!

Tulin luokkakaverini Päivin luo käymään,
kun hän sai syntymäpäivälahjaksi kirjoituskoneen.
Aikamoinen vempain! Sain luvan kokeilla konetta,
joten päätin kirjoittaa sinulle.

Miten teillä menee siellä Ruotsissa? Täältä on lähtenyt teidän
jälkeen valtavasti väkeä sinne, kun ei vanhat keinot enää
elätä. Joskus sitä tuntee olonsa melkein yksinäiseksi, kun ei
vanhoja tuttuja ole missään!

Me saatiin vihdoon pysyvä vuokra-asunto kaupungilta, eikä tarvitse enää asua toisten
nurkissa. Ei se mikään lukaali ole isolle perheelle, mutta on hienoa kun täällä on
sauna jossa peseytyä! Vaatteet voidaan pestä talon pyykkituvassa, sekin säästää
meiltä talon naisilta paljon aikaa. Vaaria välillä kalvaa kun on rahat lopussa vuokrien
takia, mutta minä olen onnellinen ettei tarvitse olla kululla. Nyt kun on pysyvä
paikka, niin aloitin taas koulut. Joskus tuntuu kuin olisi kummajainen, kun on ainut
tumma isossa luokassa. Toisten nuorten tavat on välillä ihan kummia. Ne puhuvat
röyhkeästi opettajille, ja muutamat eivät edes teitittele vanhempiaan. Voitko
kuvitella!

Välillä opiskelu tuntuu hankalalta, kun toisilla on paljon harjoitusta, ja vanhemmat
jotka osaa auttaa. Meidän Manta kun ei osaa edes lukea. Onneksi meillä on hyvä
opettaja, joka auttaa minuakin. Meille on muuttanut nyt serkkuja kylään ainakin
toistaiseksi, jotta pääsevät hekin koulun penkille. Kyöstin porukoilta kuuluivat
ottaneen lapsen huostaan, kun ei ole pysyvää asuntoa ja koulua. Sanotaan että
laitoksissa yritetään meidän väen lapsista purkaa kaikki omat tavat, ja tehdä heistä
täysiä kaajeita. Tässä sitten yritetään autella toinen toista, ettei kävisi huonosti.

Kuultiin äskettäin suru-uutinen Robert-sedästä, ja ollaan lähdössä Ruotsiin
hautajaisiin. Puhutaan, että sinne tulee satoja kaaleita Suomesta kunnioittamaan
sedän muistoa. Käydään samalla tapaamassa tuttuja, joten ehkä pääsen ojentamaan
tämän kirjeen sinulle käteen.

Voi hyvin!

-Sarita